Ára: 1 forint

XVII. évfolyam 30. szám. 1961. július 27

Ludas Matyi

Vasvári Anna rajza

Divatrevü a londoni szovjet kiállításon

Jó kis trükk

– Az a pálmás lenne az! De most éppen fürdik a feleségem, nem lehet bemenni. Az előleget itt is átvehetem...

VILÁGREKORD

Ezen a napon, 1966. július 20-án az előmérkőzésen is majdnem zsúfolva volt a kétszázezer személyre méretezett stadion. Százhetvenezer ember tapsolt, éljenzett, amikor az egyik vágtázó 8,9 másodperc alatt futotta a száz métert. Ezután egymást követték a világrekordok. Magasugrás 240 centiméter, rúd 6 méter. A 400 métert 5,6 másodperc alatt futotta az új világbajnok, kalapácsvetésben 90 métert értek el. Ezután szünet következett... A stadion közepére egy asztalt toltak be, azután egy orvosi műszerekkel megrakott szekrény, majd lombikokkal, görebekkel teli kocsi gördült a zöld gyepre.

Magas, szemüveges, hatvan év körüli fehérköpenyes férfi jött kíséretével a küzdőtérre. A közönség néma csendben figyelte az új világrekord-kísérletet. Ekkor már kétszázezer szempár szegeződött a stadion közepére. Az egyik lombikban forrni kezdett valami folyadék. A szemüveges tudós jegyzetei fölé hajolt, és a folyadékból egy centiliternyit egy kis csőbe öntött. Az nyomban lilaszínűvé változott. A tanár ezután felszívta a steril injekciós készülékbe a vegyüléket. Egy beteg tűnt fel a já-

tékos bejárónál. Ápolónő kísérte. Megálltak a professzor mellett.

A kis televíziós készülékek képernyőjén megjelent a beteg arca. A beteg prüszkölt. Azután elővett egy hatalmas zsebkendőt, és fújta, fújta az orrát. A professzor munkába kezdett... A közönség szinte lélegzetvisszafojtva leste minden mozdulatát. Itt-ott hallatszott egy-egy félig visszafojtott sóhaj. A nagy pillanat elérkezett. A tanár beadta az injekciót.

Most talán sikerül... Talán megvalósul az emberiség nagy győzelme, az új világrekord. Feszült pillanatok... Talán végre már siker koronázza a nagy kísérletet...

És ekkor a miniatűr televízió világosan mutatta az eredményt. A beteg arca mosolygóssá vált. Megszűnt a náthája. Mint a béna, aki meggyógyult, és eldobta a mankóját, úgy dobta el a beteg a zsebkendőjét. Kétszázezer ember ordított, tombolt, éljenzett. Egetverő lelkes hurrá hangzott fel, majd a tömeg betódult a stadionba, és vállára emelte a tudóst.

A világrekord sikerült... Megtalálták a nátha bacilusát. Az emberiség megszabadult egy betegség borzalmaitól...

Palásti László

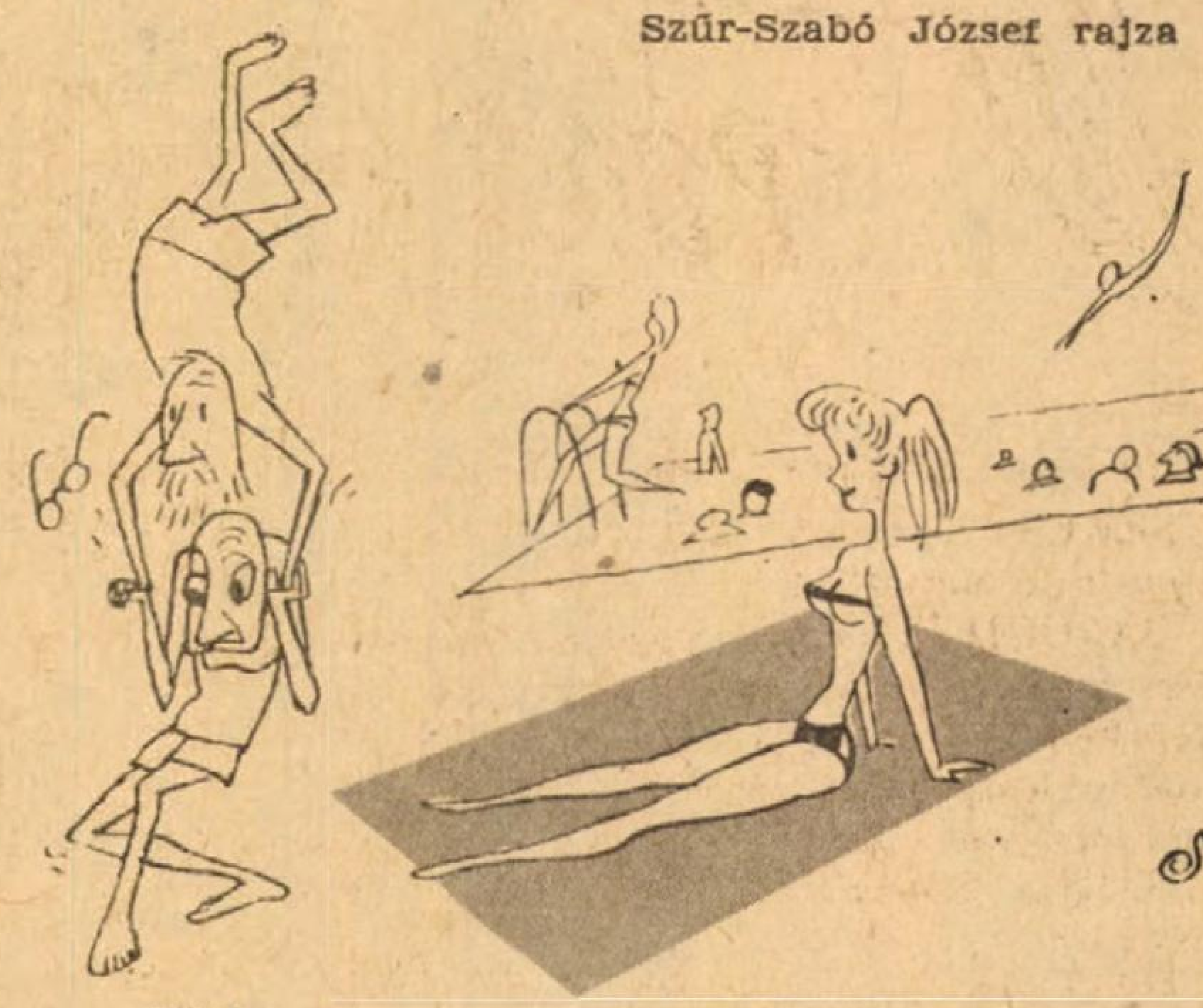
Talán ezért nincs?...

Szegő Gizi rajza

Öreg ember nem vén ember

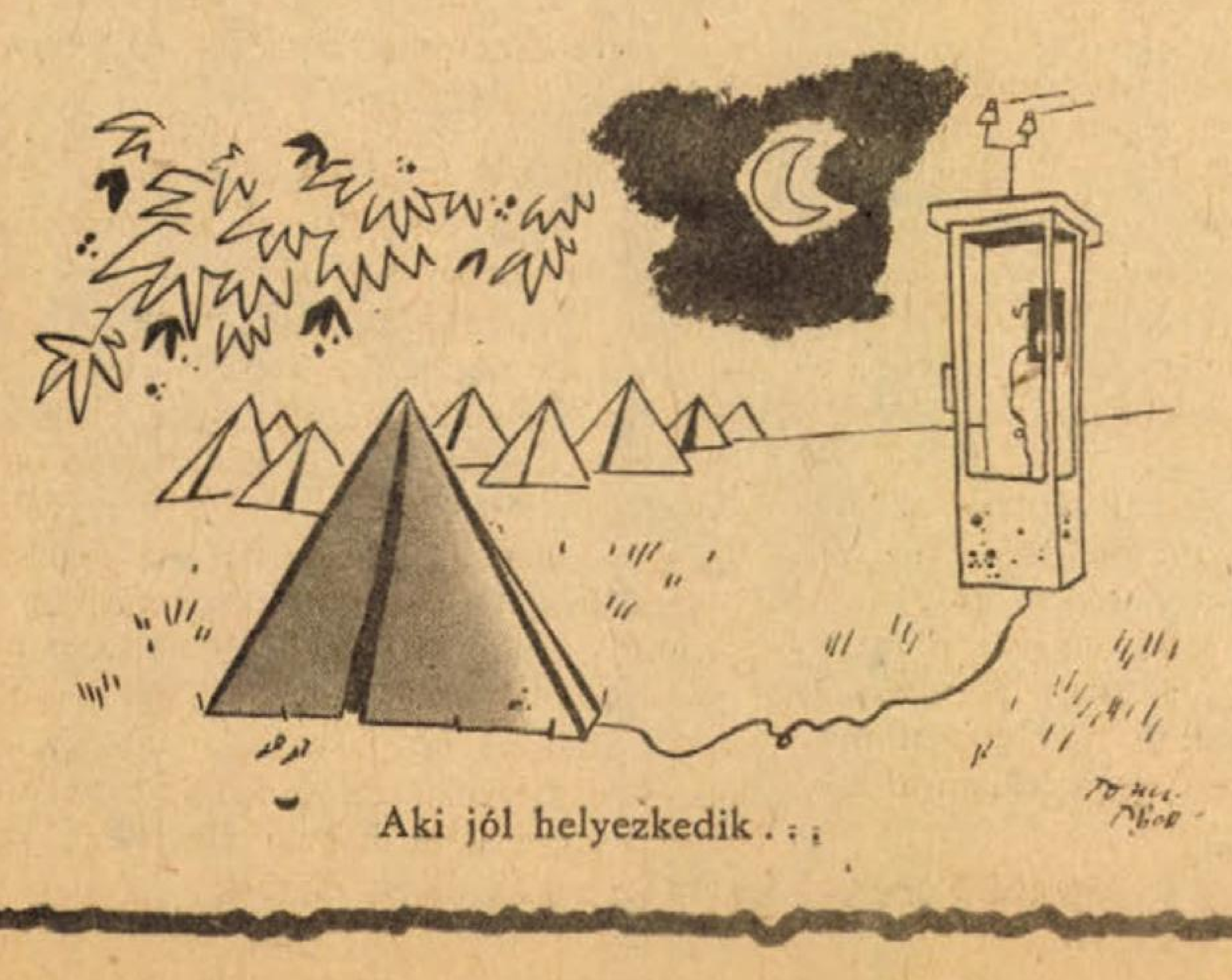
Szűr-Szabó József rajza

– Hiába, már nem megy úgy, mint régen...

Camping

Tonez Tibor rajza

Aki jól helyezkedik...

Pesti örömök

Vasvári Anna rajza

– Hurrá! Végre van őszibarack-konzerv!

Kaján Tibor rajza

A berlini zónahatáron

— *Lélektani komédia* —

(Szín: egy budapesti lakás előszobája.)

SERES *(agresszív alak, belép; keményen):* Jó napot!

BALOGH *(a házigazda, félszeg kis ember, nyájasan):* Á, Seres kartárs! Ez aztán kedves meglepetés... A feleségem boldog lesz, hogy végre bemutathatom, már nagyon sokat beszéltem önről...

SERES *(zordan):* Azt el tudom képzelni...

BALOGH: De hát tessék, kerüljön beljebb...

SERES: Fölösleges, maradjunk csak négyszemközt... Itt is jó lesz. Valószínűleg sejti, miért jöttem...

BALOGH: Ő, miért kellene okot keresnem? Az a kollegiális jó viszony, amely kettőnket...

SERES *(félbeszakítja):* Hagyja ezt abba!... Maga nagyon jól tudja, hogy fúrom már egy hónapja magát, azért, hogy a helyére kerülhessek. Ez rövidesen megtörténik most már, s magát alacsonyabb beosztásba helyezik.

BALOGH *(mindezt nagyon jól tudja, éppen ezért gyáván meghunyászkodva leendő főnökét véli Seresben. Beletörődve):* Nem baj, kérem...

SERES *(határozottan):* Mielőtt az utolsó lépéseket megtenném azonban, valamit tisztázni szeretnék. Maga nem viselkedik méltó ellenfélként...

BALOGH *(tiltakozva):* Ellenfélként? Erről szó sincs!... Ünben, Seres kartárs, egy nálam sokkal nagyobb koncepciójú, minden tekintetben megfelelőbb ember kerül a helyemre...

SERES *(fölhördül):* Hát ez az!... Természetes ez a viselkedés? Ha találkozunk, előre köszön! A hátam mögött soha egy rosszalló megjegyzést nem tesz rám! Nem próbál visszafúrni! Ehhez én nem vagyok hozzászokva!

BALOGH: Higgye el, kérem, szívből örülök ennek a cserének. Hiszen annak, hogy ön a helyemre kerül, egyaránt nagy hasznát látja a vállalatunk és az egész népgazdaság...

SERES *(kezdi elveszíteni lába alól a talajt):* Ne idegesítsen már! *(Fürkészve.)* Maga tud valamit, amit én nem!... Mondja el!

BALOGH: De ha nincs mit...

SERES *(izgatott szemrehányással):* Bennem igazán megbízhatna... *(Súgva.)* Talán veszélyes ez a beosztás?

BALOGH: Hová tetszik gondolni?

SERES *(eszelősen):* Ugye, eltaláltam, könnyen le lehet bukni?... Meg kell mondania, nekem családom van... Három kis leánygyermekem... *(Ordítva.)* Vagy mit tudott meg?!... Talán rövidesen áttelepítik az üzemrészt vidékre?!...

BALOGH *(ijedten):* Semmi ilyesmit nem hallottam...

SERES *(pillanatnyi tétovázás után megfordul, és az ajtóhoz megy):* Hát ne mondja meg. De azt ne higgye, hogy sikerül rám sóznia az állását! Ne nézzen egészen hülyének! *(Dühösen felnevet.)* Még jó, hogy idejében észbekaptam! *(Fejét csóválja.)* Ilyen egy körmönfont fráter! *(Elmegy.)*

Dunai Ferenc

Vannak egészen furcsa dolgok

Folyékony diéta az űrben

A „New York Herald Tribune" űrszakértője jelenti, hogy az amerikai űrhajósokat folyékony étrendhez szoktatják hozzá. Úgy vélik, hogy a súlytalanság állapotában a legjobb, ha az utas nem eszik, csak iszik.

Mivel a világon nagyon sokan szeretnek inni, ezt a megoldást sokan hajlandók elfogadni, s hosszú időn keresztül inni. Még megérjük, hogy italboltokat megszégyenítő forgalom lesz az űrben.

Japánban sem mindenki angyal

Az ember nem szívesen tép szét illúziókat, de az igazság érdekében néha kénytelen. Hirosima és Nagaszaki az atomháború elrettentő példáiként szerepelnek a világköztudatban. Azt viszont kevesen tudják, amit egy dr. Haruzi Imai nevű japán tudós mondott el az UPI tudósítójának. Még pedig azt, hogy japán atomtudósok is dolgoztak az atombombán, csak éppen nem tudtak időre elkészülni vele. Különben valamelyik amerikai, angol vagy szovjet város szerepelne ma Hirosima és Nagaszaki helyett.

Háziszerek a „Blaumontag" ellen

Világszerte ismerik azt a rossz érzést, amely az embereket hétfőn reggel szokta elfogni. Amerikában se szeri, se száma azoknak a csodadoktoroknak, akik készek letörölni az emberiség könnyeit, feltéve, ha az emberiség hajlandó néhány dollárt áldozni üdve érdekében. A hétfő reggeli keletlen közérzetre például a következő összeállítású védőételt tanácsolja az egyik „orvos": kuviktojás, pirított vaddisznótüdő, tajtékpor, keserű mandula borba fojtott nyers angolnával. A menüt maga az orvos bocsátja a páciensek rendelkezésére. Az étrend egyébként hosszú életet, és szerencsét jelent az üzleti életben.

Egy sportbarát nyári arca

Szepes Béla rajza

Atlétikai versenyen ...

Kezdődik a futballidény ...

A mérkőzésen ...

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Az ebtulajdonosok bizonyára megnyugvással veszik tudomásul, hogy kutyát igenis szabad taxin szállítani, noha egyes gépkocsivezetők ezzel nincsenek tisztában. Egyikük például egy apró kiskutyára mutatva kijelentette, hogy élő kutyát nem lehet taxin szállítani. Mivel a kutya gazdája, egy orvos, nem volt hajlandó leszúrni a kutyát, hogy szállításra alkalmassá tegye, levéllel fordult az Autótaxi Vállalathoz, s a helyzet tisztázását kérte. Bár a laoszi helyzetet lehetne ilyen könnyen megoldani! A Forgalmi Főosztály levélben szögezte le a kutyák elidegeníthetetlen jogait: utazhatnak taxin is! Az illető orvos ettől kezdve egyik kezében a kutyával, a másik kezében a levéllel száll be a géperejű bérkocsiba, s ha a vezetőnek bármilyen kifogása van, „itt az írás, olvassa" felkiáltással megmutatja neki a levelet. A kutya előtt ilyenkor már kitárul a taxi ajtaja. Milyen csodálatos a természet!

*

Gagarin londoni látogatásáról már egy vicc is született. A vicc szerint Gagarin, amikor az angol királynővel reggelizett, az órájára nézett, felállt, udvariasan meghajolt, majd így szólt: „Bocsánat, felség, de öt perc múlva Moszkvában kell lennem."

*

Új problémák feszítik a régi remekműveket. Az ember tragédiájában még ez a fenséges sor zeng:

A gép forog, az alkotó pihen ...

Az új átdolgozás ezt a kérdést teszi indokolttá:

Miért áll a gép?

*

Nyugodtan elmondhatjuk, hogy plasztikbomba a divat. Nemcsak Franciaországban és Algériában, hanem már Dél-Tirolban is plasztikbombák robbannak. Szakemberek szerint ezek a műanyagbombák jobbak a természetes bombáknál.

f. l.

Jellemző...

Van egy ruhám, angol szövet,
aranyórám svájci,
tárcám bulgár, cseh a szipkám,
rádióm japáni —
töltőtollam, három zoknim
amerikai,
teám orosz, préselték a
grúzok fiai.
A kölnimet Párizs küldte,
fürdősóm spanyol,
azt se tudom, mikor voltam
szegény valahol,
annyi sok a modern áldás,
divat, mánia,
nekem bizóny kitágult a
demokrácia!

•

Egész világ gondoz, takar,
így vagyok én kövér magyar.

Szendrő József

Hátha valaki nem ismeri

Vadady-Wergl volt földbirtokos, többszörös háztulajdonos és kormányfőtanácsos a napokban hatalmas fogfájásra ébredt. Rögtön felkereste a család régi fogorvosát. A doktor beültette a gyógyszékbe, belenézett a páciens szájába, és megdöbbenve szólt:

— Drága uram, itt borzalmas dolgokat látok! Hogy lehet úriembernek enynyire elhanyagolni a száját?! Miért nem hozatta rendbe a fogait?!

Az egykori méltóságos elbiggyesztette az ajkát, és megvetően mondta:

— Ezeknek?!

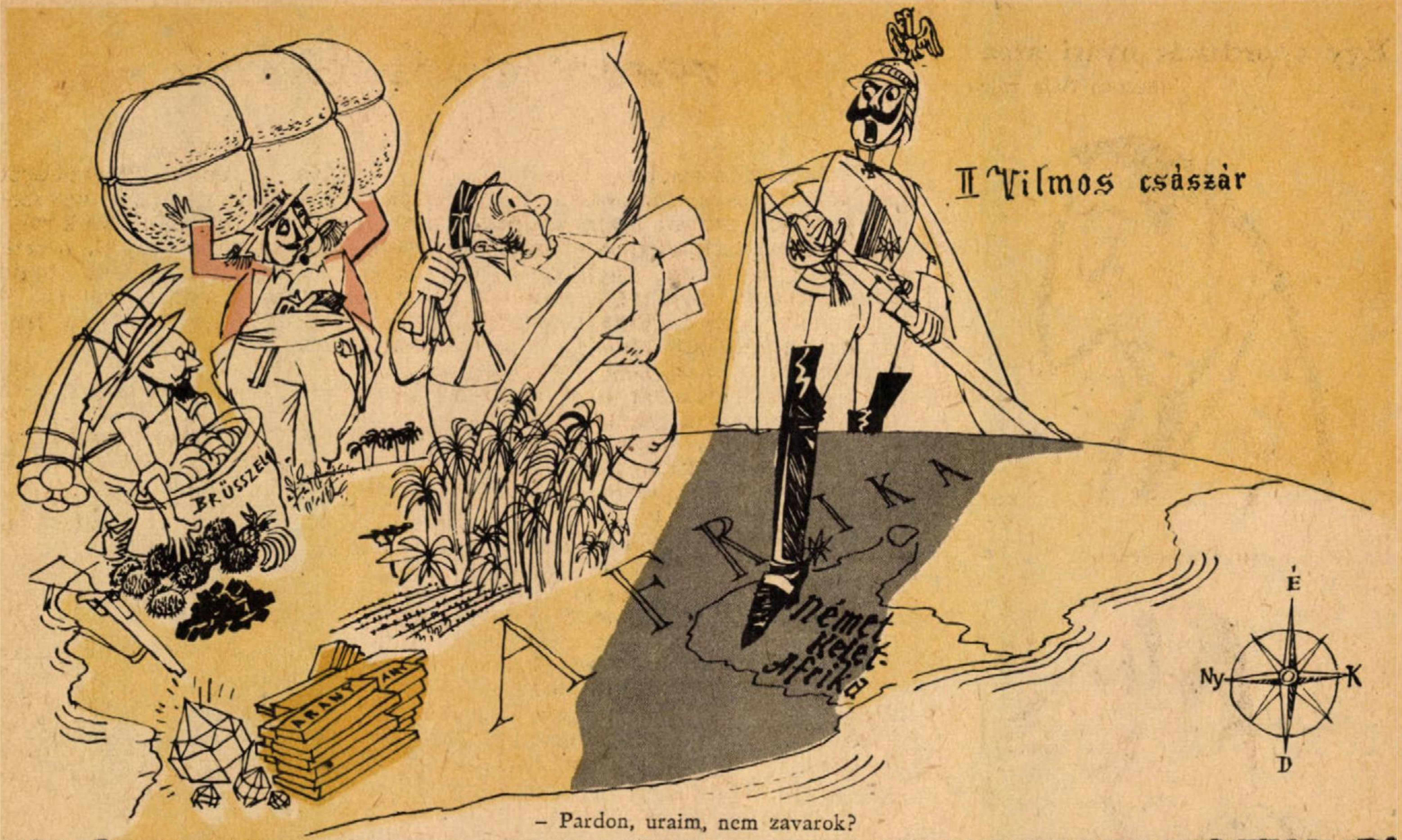
Jucika szereti a magányt

Pusztai Pál rajza

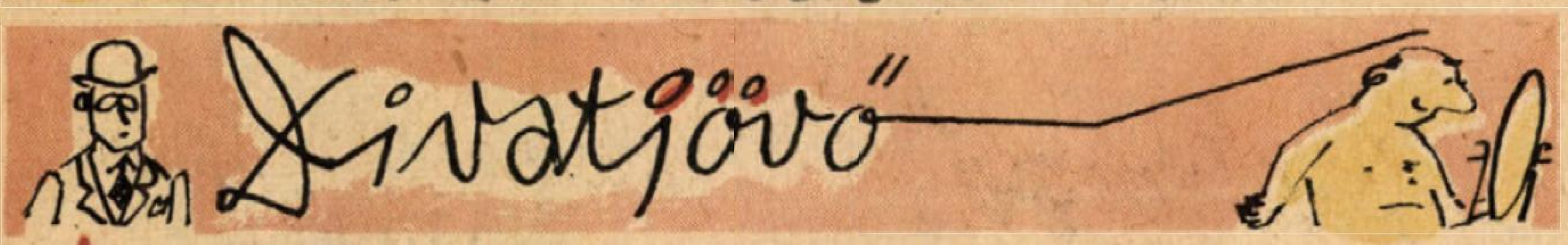

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

– Pardon, uraim, nem zavarok?

Aggastyáni mivoltomban messzire látok be a múltak idejébe, és lehetnek egynémely sejtelmeim a jövendő időkre nézve is. E sejtelmek, ha épületesek talán, de még éppen nem holtbizonyosak. Inkább következtetések, és ha tévedni — mint mondják — emberi dolog, akkor az ember többnyire a következtetéseiben téved. Kissé aggályos hát nekem, vajon az itt következendő következtetéseim lesznek-e száz százalékos valóságokká? De annyi baj legyen — azokat én már úgysem érem meg . . . !

Elgondolkoztam ugyanis afelől, hogy ifjonti koromban, ezelőtt úgy hatvanhetvenöt évvel, milyen kegyetlenül szigorú volt az utcán való megjelenés! Jómagam tavasztól őszmúltáig nagyon nem szerettem az akkor divatozó kemény kalapot a fejemen, és azt a kezemben vittem séta közben. Sok megrovásban volt részem emiatt. „Nem illik az utcán (akkor még utczán-t írtak utcán helyett) — nem illik az utcán kalap nélkül sétifikálni!" Szüleim, barátaim és ellenségeim váltig megróttak ezért, és voltak hölgyek, akik áperte kijelentették, hogy ha akarok velük sétálni, tegyem fel a kalapomat. És mámа?

Aztán az ebveszejtő kánikula idején kesztyű, szorosra gombolt mellény, állkapocs-súroló keményített gallér, jól szorosra húzott nyakkendő, hosszú, bokáig érő vászon alsónadrág madzagokkal jól megkötve alul is, meg fenn is, aztán bokán felül érő fűzős vagy gombos evelasztin cipő volt rajtunk. Egyikünk-másikunk még kamáslit is — igaz, hogy fehér vászon kamáslit — hordott a fekete magas cipője felett verőfények idején . . . Az akkor paletónak nevezett, de leginkább übercigernek mondott felső kabátot nem volt illendő begombolatlanul viselni. Ezek ugye mind olyan dolgok, amik ma határozottan túlhaladottak; ma, amikor mi kalap nélkül, kurtaujjú ingben, úszónadrágszerű plundrában, mezítlábosan hordott szíjas sarúban, szandálban járunk . . .

Ez a mai viselet — szent Habakuk! —, hol van ez a mi régi viseletünktől? És ha a divat továbbra is úgy halad, amint az utolsó félszázad alatt tette (most jön a következtetés!), akkor mához iksz évre, mit tudom én: húsz, harminc vagy csak tíz évre, a divat tán egészen visszafejlődik a paradicsomi, ott kedvezően kipróbált divattá, és a nyári hónapokban a férfi öltözet nem lesz egyéb, mint egy szép zöld platán-levél, és csak egy újabb egy-másfél évtized múltán lesz a divat egészen paradicsomivá, és a kétségtelenül meleg és kényelmetlen platán-levél helyett a fügefa vagy fügebokor kisebb és könnyebb levele kerül a kardróbba . . . Ezt fogják a „lenge fügének" mondani.

Azon is törtem a fejemet, hol vesznek a pesti ficsúrok fügefaleveleket? Nem emlékezem rá, hogy én Pesten akár a Városligetben, vagy a Népligetben, vagy a Városmajorban, vagy a Károlyi-kertben valamerre akár fügefácskát, akár fügebokrot láttam volna. A botanikus kertből pedig nem sokat fognak beszerezhetni (pedig ott van!), a főkertész a rendőrséggel fogja azokat megvédetni.

Szegény utódaim, mennyi gondot okoztok ti nekem, szörnyű!

Rexa Dezső

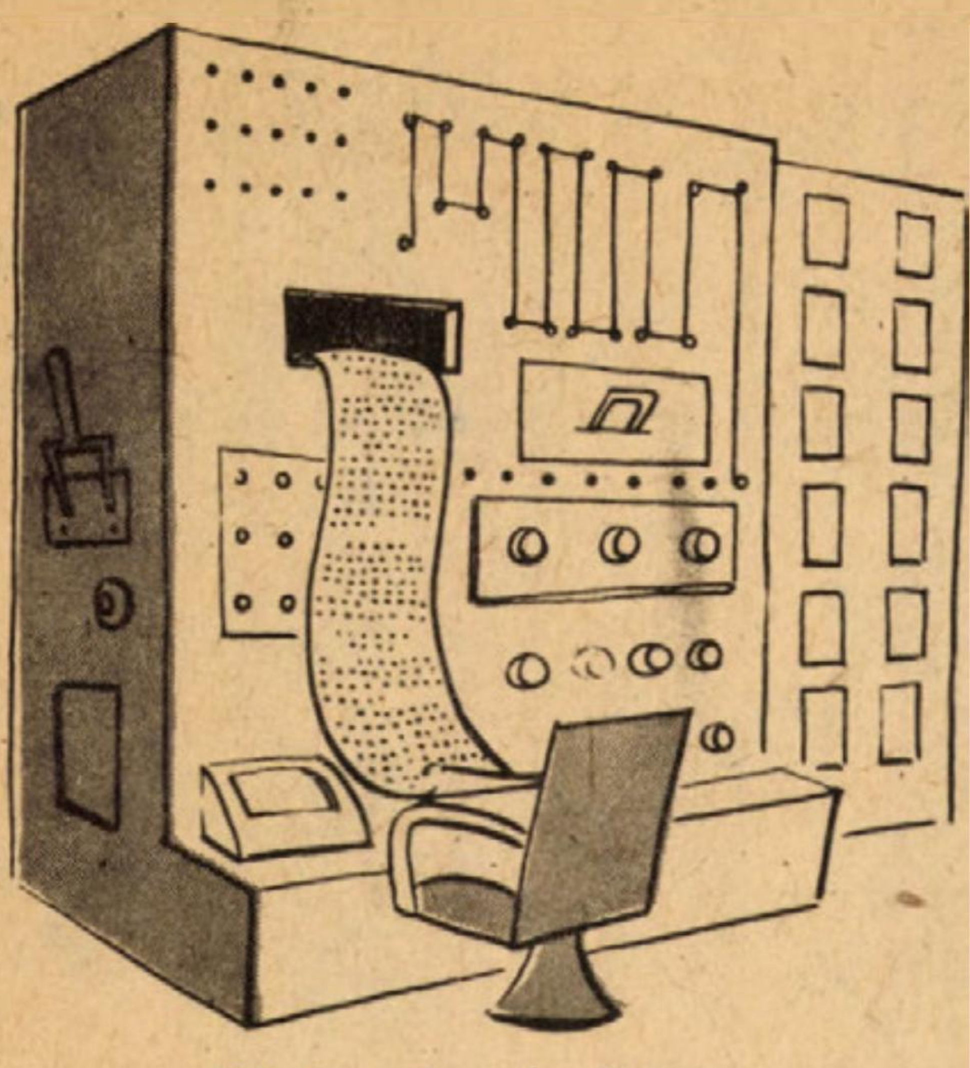
Titkos aluljáró

Kaján Tibor rajza

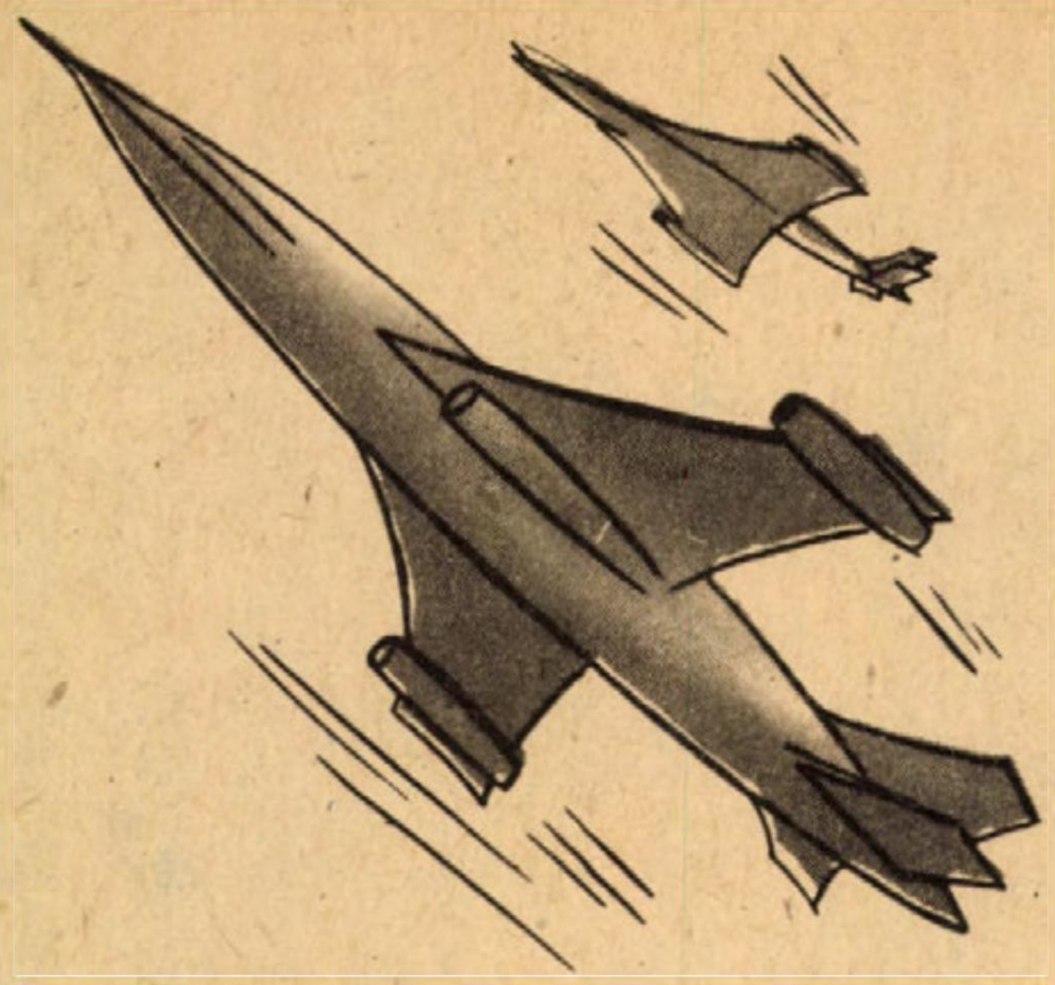

A XX. század csodái

Vasvári Anna rajza

Elektronikus fordítógép

Szuperszonikus repülőgép

Piruló nő

VÉGE A SZEZONNAK

avagy: hol nyaralnak a közönség kedvencei?

Itt a nyár. A színházak bezárták kapuikat, a színészek többsége önkéntes száműzetésbe vonul, hogy távol a világ zajától pihenje ki a véget ért színházi évad megérdemelt fáradalmait... Ez az az időszak, amikor a napilapok hasábjain körkérdést intéznek a népszerű művészekhez, akik erejük utolsó foszlányaira támaszkodva még elmondják véleményüket az elmúlt szezonról, az elmúlt darabokról és az elmúlt igazgatókról...

De hol nyaralnak a közönség kedvencei?

Regőczi Tini drámai hősnő:

Érd legszebb helyén béreltem egy barátságos pincét. Abban akarok felkészülni új szerepemre. Hosszú viaskodás után ugyanis elvállaltam, hogy fellépek Oomaár A. Phene Mheghette világhírű Hugó-díjas amerikai neoklerikálrealista író „Csak legyen, aki eltemesse Williamst!" című háromfelvonásos víziójában. Egyszerre három szerepet is játszom a darabban. Az első felvonásban életnagyságú festményem lóg a falon, és állandóan rólam beszélnek. A második felvonás közepén a dráma forrpontján háttal bejövök, és lelőnek. Az utolsó képben a színfalak mögül, mikrofonon át, én kiáltom el a mondanivaló magvát képező döntő mondatot: „Erre te sem számítottál, Jackson!"... Nagy erőpróba lesz számomra ez a szerep, és érdi magányomat arra használom fel, hogy ősszel felkészülten állhassak közönségem elé.

Madaras Timót slágerénekes:

Részletre vásárolt, leértékelt cölöpökből összevertem magamnak a Pasaréten egy bódét. Négy hétig remeteként akarok élni ebben a festői környezetben, hogy reggelente áhítatos csendben hallgathassam a fák madarainak és a mezők liliomainak énekét... Háziorvosom szerint még nagyobb sikert is elérhetek, ha kímélem hangomat, és sokat hallgatok...

Tomahawk Artúr táncoskomikus:

Van egy kis vityilóm Cégénydányádon, oda vonulok vissza néhány hétre, hogy az új szezonban újult erővel énekelhessem régi számaimat...

Csenő Balambér forgatókönyvíró:

Az ángyoméknak van a Tisza partján egy zsúpfödeles kulipintyójuk. Ők ott nyaralnak. Én viszont Londonba repülök, ahol egy harminc éve ott élő barátom vendége leszek. Egyidejűleg egy angol—magyar koprodukció keretében filmet írok a gőzgép feltalálójának életéről. A film főszerepét Lawrence Olivier fogja játszani, magyar partnere a dunántúli tájszólásban kitűnően beszélő Gőz Gizella lesz... Ha vállalja?! Ezt nem lehet még tudni...

Schneider Fáni szubrett:

Nem megyek sehová! Bezárom az ajtót, kihúzom a telefont, leeresztem a redőnyt, kikapcsolom a villanyt, és a kulcsot beletöröm a zárba. Teljesen átadom magam a gondtalan semmittevésnek, és kizárólag esténként ruccanok le a Rézgálic téri szabadtéri színpadra, ahol fellépek a „Tintamalac" című zenés bohózatban...

*

Fentiek alapján kimerítő felvilágosítást kaptak az olvasók arról, hogy hol nyaralnak a közönség kedvencei. Munkám ezzel nem ért véget. Máris újabb riportsorozatot készítek elő „Hol nyaralnak az olvasók kedvencei?" címmel.

A lista összeállítása körüli viták miatt a cikk megjelenésére ebben az évben számítani nem lehet...

Szilágyi György

MINDENFÉLE

A származás sose szégyen, csak az, ha letagadja valaki.

*

Az elégedetlenség a fejlődés hajtóereje, de elrontja az ember egész napját.

*

Néha a valószínűtlenségi számítás válik be.

*

Mutasd az írásod, és megmondom, ki szeretnél lenni!

F. L.

Igazi szurkoló

Szepes Béla rajza

– Te mondtad, hogy válasszak közted és a futball között!

1 TSZ 5 apróság

Sok mindent termelnek az abonyi Lenin tsz-ben. Többek között 12 ezer baromfit nevelnek évente, és nem kacsa, hogy két hete is 1600 pecsenyekacsát adtak át a Barneválnak. Azóta a pecsenyekacsák valószínűleg, mint kacsapecsenyék fejezték be földi totyogásukat.

A baromfinevelés egyik érdekessége, hogy Balogh

Béláné füttyszóval hívja ezerhétszáz csirkéjét ebédelni. (Ha minden téeszben ennyi csirke járna füttyszóra ebédelni, nem mondanák a boltban, hogy kifogyott.)

*

Sok gondot okozott már, hogy a háztáji földeken (ahol mindenki a maga konyhájára termel), gyakran nagyobbra nő a tengeri, mint a közösön. Nemrég bevezették, hogy mindenki maga legyen felelős öt hold föld megmunkálásáért, mely éppen a háztáji földje mellett van. Így aztán nincs protekciós kapálás, mert rögtön kitűnik a különbség.

Nem volt buta ember, aki kitalálta...

*

Történelem egy mondatban: Zsemle József volt urasági cseléd most a járás legjobb téesz-könyvelője, s az abonyi Lenin-termelőszövetkezet millióit számolja – a volt birtokos, Harkányi báró íróasztalán...

*

Bencsik István, a Lenin tsz tagja éppen negyven esztendőn át vágta a gabonát, míg megérte, hogy az abonyi határban géppel aratnak.

– Na, mit szól ehhez a kombájnhoz? – kérdezte tőle az egyik fiatal agronómus, mivel látta, hogy Pista bácsi igen elmerül a szemlélődésben.

– Igen jó masina ez – vette oda a pipa mellől Pista bácsi –, csak egy hibája van.

– S ugyan mi?

– Hogy negyven évet késett.

*

Még egy kis történelem... Az egyik állatgondozó régi-vágású paraszt. Nyakában tarisznya, szárnyas bajsza

alól hatalmas öblű tajtékpipa fityeg alá, komor, szótlan magyar.

Búcsúzóul szokás szerint megkérdem, hogy nincs-e valami panasza, nem lehetnénk-e segítségére valamiben?

– De igen – feleli –, adjanak jobb műsort a televízióban.

(f—p)

KIZÁRÓLAG

Szeretem felfedezni Pestet. Mindennap honvágyam van Pest után, Pesten, és azt kívánom magamnak, bár itt élhetnék. Itt is élek, de nagyon jó olyan dolgok után vágyódni, amelyek elérhetők. Ezért nem is szeretnék saját tengeralattjárót, Rolls Royce autót vagy Lampedusa: Párduc című könyvét.

A napokban is sétálgattam a Belvárosban, és egyszerre csak megütötte a szemem egy kis maszek szabó kirakatában ez a felirat:

— *Kizárólag bel- és külföldi szövetek.* —

Meglepett ez a kizárólagosság. Bementem a szabóhoz:

— Valami mást szeretnék — mondtam.

— Mi mást?

— Más szövete nincs, csak bel- és külföldi?

— Gúnyolódik velem?

— Bizony. Örülök, hogy észrevette. Miért írta ki, hogy kizárólag bel és kül? Más is van?

A kis maszek szabó elmosolyodott:

— Nagyon hatásos. Nem mindenki tűnődik ezen. A kizárólag a fontos, nem a szövet.

K. P.

Uborkaszezon

Balázs-Piri Balázs rajza

Aggódó kislány

Szegő Gizi rajza

– Miért mennénk haza, Mancika? Viharra nincs kilátás.
– Látszik, hogy nem ismeri a mamát . . .

Tökéletesített önkiszolgálás

– Maga mit ácsorog itt?
– Bejöttem vásárolni, de előbb megvárakoztatom magamat! . . .

megmagyarázza

Hogy lehet az, hogy az angol gyámkodás ellenére is, egyre-másra vesznek el a volt gyarmatok?

Az egyik amerikai kisváros lapjában jelent meg az alábbi szövegű hirdetés:

„A város parkjában elveszett a gyermekkocsival együtt Johnny nevű négyhónapos kisfiam. Ismertetőjel: A kocsin a következő felirat olvasható: *„Aludj nyugodtan, kisfiam! Szüleid féltő gonddal őrködnek feletted!”*

Miért van az, hogy az USA a sorozatos kudarcok után is nyújtogatja imperialista csápjait?

Bobolkai egy hideg téli estén lefekvés után odaszól kisfiának:

– Töhötömke, akarsz valami jót?
– Igen, papa.
– No, akkor dugd ki a lábad a paplan alól, majd meglátod milyen jó lesz, ha visszahúzod.

Strandon

Megteltek az öltözők . . .

Úti emlékek

Toncz Tibor rajza

E heti hirdetésünk

Algimantasz Pabionasz

POKOLI TÖRTÉNET

Bürokratánk szép csendesen elpatkolt.
Kért a Haláltól menetlevelet,
melyen sorszám volt, és pecsét vagy hat volt,
s ezzel simán a mennybe mehetett.
Tudjuk, van ott is lakáshivatal,
és rajta rendes, félfogadó ablak.
Ott ül egy szép szerafim, fiatal,
ki így szól: — Elvtárs, íme én fogadlak!
Kaphatsz lakást, ha van kellő papirod
és türelemmel birod ... —
Bürokratánk cseppet sem csüggedett,
mellékelt rögtön kilenc kérdőivet,
bizonylatot, statisztikát hetet,
ujraoltási bizonyitványt tizet,
no és csupán a preciz munka végett,
hat darab háromszor négyes fényképet.
Ily gazdagon kopogtatott kaján
mosollyal ő a mennyek ajtaján.
Szent Péter ám morog: — Mi az, papír?
Nem fér a bőrébe? Itt is csak ír?
Hát sohasem lesz kendnek már más dolga?
Itt nem kap állást, menjen a pokolba! —

... Egy édes-bájos ördög-fruska
kencézi ajkát szép pirosra
a poklok kapujában.
Ott bent, a bús, komor pokolban
nagy értekezlet dúl, pokol van,
sikongás, jajszó, lárma ...
Mert ellenőrzést vár ma
az ördögök tanácsa.
Átkozza Lucifer helyettesét:
— Szurkot! És hagyjuk ezt a link mesét!
Keret-túllépés háromezer tonna,
s ez három hétre elegendő volna.
Nincs tartalék, mindent a tűzre raktál,
utolsó grammig kiürült a raktár!
Ez, kérlek, csak a te hibád! —
Szétmennek mind az aktivák
lelógó orral, búsan, hallgatag.
Itt a sok nép és mindent hallanak.
Szégyen, gyalázat, üres katlanok,
ők meg munkátlan, lustán kotlanak ...
Nincsen szurok! Jaj, nem lehet
puhára főzni lelkeket ...
Bürokratánk résen van már megint,
és minden zugba bétekint ...
A helyzetet gyorsan felmérte.
Tán prémiumot is kap érte?
— Itt a megoldás. Testvérek, ez pompás!
Nincs ennél jobb. Ez kész ördögi rontás.
Van egy folyadék, százszor is jobb mint a
szurok. Nevét is megmondom: a tinta.
Igénytelen, de mérges és hatalmas,
emberkinzásra módfelett alkalmas.
Magam használtam. Mondhatom, csodás.
Egy csepp belőle és biztos hatás ...
Megtör minden türelmet, korszerű,
bár egyszerű, de nagyszerű! —
Felujjongott rá az egész pokol.
A tintánál jobb ugyan mi is lenne?

— No, pajtás, nálunk gyorsan megszokol! —
És megfőzték a bürokratát benne.

Oroszból fordította Pogonyi Antal

Világcirkusz

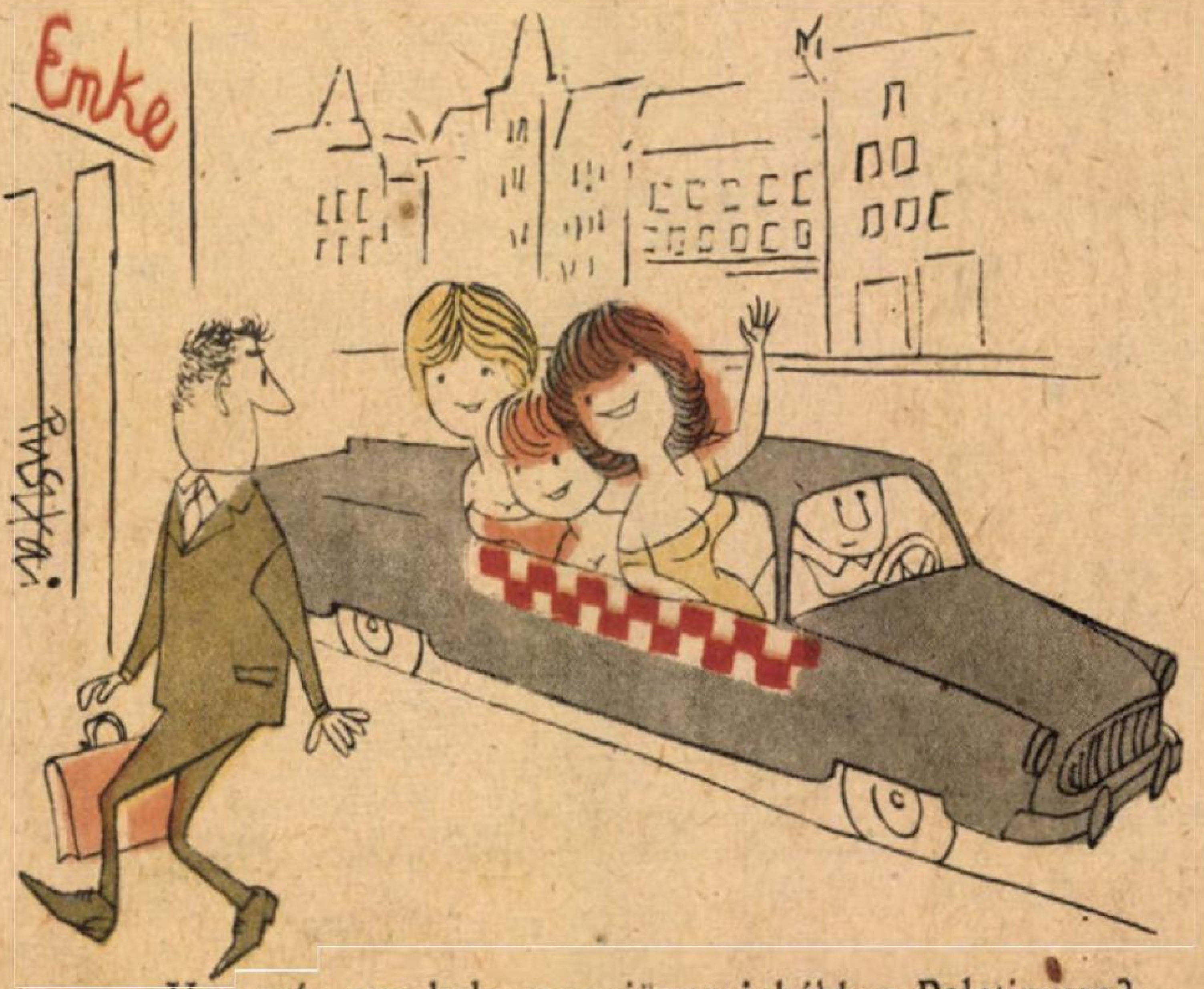
Toncz Tibor rajza

John Bull: Igazán, Sam, most már abbahagyhatnánk!

Iránytaxi

Pusztai Pál rajza

– Van még egy hely, nem jönne inkább a Palatinusra?

ÉRDEKES ÚJÍTÁS

Érdekes újítást vezettek be kísérletképpen a Bámexbumfért központjában. Elsején bejelentették a tisztviselőknek, hogy abban a hónapban nem kell megdolgozniuk a fizetésért, illetményüket így is, úgy is megkapják.

Én tizedike táján mentem be a Bámexbumférthoz, egy bonyolult, régóta húzódó ügyben. Midőn beléptem Lipták kartárshoz, ügyem előadójához, meglepetten láttam, hogy nyugágyban heverészik, és olvas, kispárnával a feje alatt. Keze ügyében jégbehűtött szóda, s egy tálcán harmatos őszibarack.

— Jó napot kívánok — mondtam tisztelettudóan. — Behoztam azt az írást, amit kérni tetszett, hat példányban... Megkaphatnám most az aláírásokat?

— Minek? Jó lesz az anélkül is. Pont az én aláírásom hiányzik magának? Semmi jelentősége...

— Azt tetszett mondani, hogy...

— Az a múlt hónapban volt — legyintett Lipták, és elbocsátott.

Nem kell aláírás? — csodálkoztam. Hiszen erre az aláírásra vártam két hetet. Szédelegve jöttem ki a szobájából, és felbotorkáltam a második emelet ötbe.

— Bocsánat, itt veszik fel az adatokat?

A tisztviselő, akihez a kérdést intéztem, lepkegyűjteményét rendezgette az íróasztalon.

— Ha ragaszkodik hozzá — volt a válasz. — Ha ragaszkodik hozzá, hogy én most kitöltsek egy fölösleges kérdőívet, amelyben hetvenöt fölösleges kérdés van...

— Én nem ragaszkodom hozzá — dadogtam —, de ön mondotta két héttel ezelőtt, ha meglesznek az aláírások, ide

kell jönnöm lediktálni az adataimat...

— Minek, uram, minek? Hát nem egyszerűbb, ha ezt elhagyjuk? Egyszerűbb, kényelmesebb és meggyorsítja az ügyintézést. Sétáljon át a másik szobába, és ott kérjen az irataira pecsételeket. Elég lesz az is...

A szomszéd szobában egy szikár, idősebb hölgy ült, és zöldbabot pucolt.

— Milyen ügyben? — kiáltott rám szigorúan, és a szeme fenyegetően villant.

— Szeretném, ha... Itt vannak ezek az iratok... Hat példány... Pecsét...

— Nem szükséges. Minek ezekre pecsét? Menjen fel nyugodtan a főosztályvezetőhöz, és írassa alá őket...

A főosztályvezető kijelentette, hogy szívesen aláírja az irataimat — alá is írta őket —, de tulajdonképpen nem is kellett volna kérvényt beadnom, fölösleges marhaság az egész... Papír nélkül is el lehetett volna intézni a dolgot, mert az én ügyem voltaképpen nem is ügy, csak felfújták, el lehetne intézni két perc alatt, de talán még annyi sem kell hozzá.

Nem akartam hinni a fülemnek, nem akartam hinni a szememnek. Azt hittem, hogy valami varázslat vagy csoda történt. A portás azonban felvilágosított, miért olyan furcsák a tisztviselők, miért van olyan nyugalom, csend, béke az épületben.

A következő hónapban ismét a Bámexbumfértnál jártam. A régi, megszokott kép fogadott: a folyosón szorongó, várakozó ügyfelek, a szobákban vadul iktattak, sorszámoztak, kimutatásokat készítettek, másoltak, kérdőíveket töltöttek ki, és pecsételtek a tisztviselők. Nekem csak egy aláírás kellett volna, de nem kaptam, azt mondták, az nem olyan egyszerű, előbb adjak be egy kérvényt hat példányban...

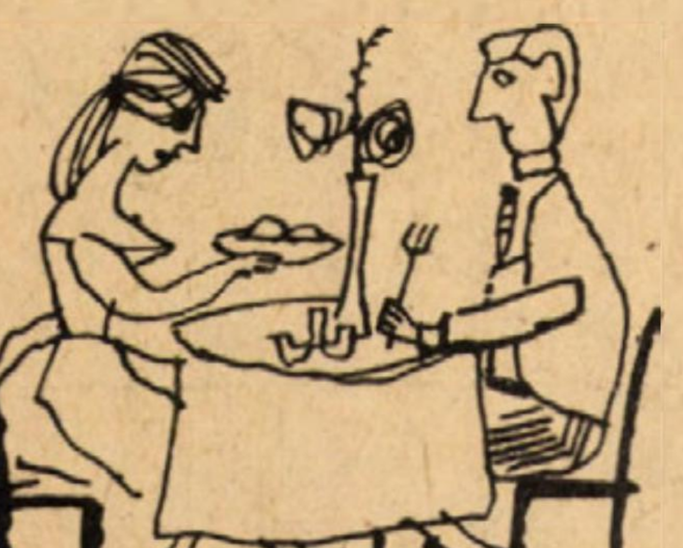
Abban a hónapban már dolgoztak a fizetésükért.

Mikes György

Evés közben jön meg az étvágy

Megismerkedtem egy fiatal párral az étteremben. Köszönőviszonyban sem vagyunk, de azért már ismerem őket, mert az embert nemcsak lakva, jóllakva is meg lehet ismerni.

A férfi ugyan ritkán lehet jóllakott, mert a nő rendszerint mindent eleszik előle, de ezt nagyon kedvesen csinálja. A férfi pedig –, mondhatom, ritkán látni férfiban ilyen udvarias, és

figyelmes partnert manapság, az egyenjogúság idején. Az ilyenre mondják azok, akik nem udvariasak és nem figyelmesek, hogy – szegény, hülye.

Leülnek vacsorázni, választanak az étlapról.

– Mit eszik, Micike? – kérdi a férfi.

– Hát, együnk pirított májat.

– Jó, maga egyék azt, én nem szeretem, rendelek magamnak egy zöldborsós szeletet.

A pincér kihozza a zöldborsós szeletet –, a pirított májra várni kell, azt frissen készítik. A férfi enni kezd – illetve, csak kezdene, mert Micike váratlanul azt mondja:

– Jaj, Jenő, olyan gusztusom támadt erre a zöldborsós szeletre! Megkóstolhatom?

– Nyugodtan. – És amikor a pincér meghozza a pirított májat, Micike megette a szelet felét és az egész zöldborsós szaftot is, kenyér nélkül.

A pirított máját kenyérrel ette meg.

Egyik este azt mondja Jenő:

– Ma van töltöttkáposzta is, azt eszem.

Micike bécsiszeletet rendelt. Mire a bécsiszelet az asztalra érkezett, Micike a töltöttkáposztából bekebelezett másfél töltelékét, kenyérrel. A bécsiszeletet céklával ette meg.

Szerencsés lány a Micike. Talált magának egy ilyen Jenőt, akinek soha nincs egy zokszava sem. Ki-ki alapon fogyasztanak – mindig Jenő fizet és mindig Micike eszik. Csodálkozom, hogy Micike nem fogja meg magának férjnek.

*

Apránként ismertem meg őket. Jenő vacsora után rendelt magának feketét is. Micike nem szerette a feketét. A pincér hozza a duplát, Jenő cigarettára gyújt, szürcsöl a kávéból, élvezi.

– Adjon egy kortyot – szól Micike. – Zsíros volt a hús.

Jenő átengedi a poharat. – Micike megissza a duplát.

Az a gyanúm, hogy mégis megfogja magának ezt a Jenőt.

– Butaság, hogy maga abban a drága albérleti szobában lakik, Jenő –, hallom egy keddi rostélyos és sertéssült között. (A rostélyost Jenő szerette volna elfogyasztani.) – Még soha nem gondolt arra, hogy megnősüljön és elvegyen egy olyan leányt, akinek lakása is van?

Később mellém ült egy ismerősöm, biccentett Micikéék felé, akik éppen távoztak. Megtudtam tőle, hogy Micikének van lakása, de Jenő valóban hülye, mert hagyja magát „palira venni" egy ilyen lánytól, aki erre nincs is rászorulva.

Egy csütörtöki napon is, ezt hallom:

– Micike, menjünk holnap moziba, nézzük meg a Tisztes úriházat.

– Nem bánom.

Másnap, a moziból jöttek vacsorázni.

– Azért – szól Micike –, ez a Bessenyei klassz fiú...

– Szóval – mit kerteljek –, nem a Tisztes úriházat nézték meg, hanem a Dúvadot. Ez a Jenő tényleg hülye. Egyébként Micike aznap rántott csirkét evett, de míg azt kihozták, kikanalazta Jenő gulyásának a felét.

*

A múlt héten nem jöttek az étterembe. Már-már azt hittem, hogy kimaradtak, de tegnap ismét beállítottak.

– Kérek egy töltött karalábét – adta fel a rendelést Jenő, és Micikéhez fordult: – *Te?*

– Én halászlét eszem.

Jött a töltött karalábé és a halászlé. Jenő kezébe vette a kést meg a villát. Micike megnézte a halászlét, majd szemügyre vette a töltött karalábét.

– Cseréljünk – mondta. – Edd te ezt.

– *Majd bolond leszek, édes fiam!*

Igen, a múlt héten összeházasodtak.

Magyar Tibor

DALMAGYARÁZAT

avagy: példázat a tömény-giccsre

Szegény Darvas és Gádor már nincsenek köztünk, hogy kielemeznék és megmagyaráznák azt a műdalt, mely mostanában annyira divatba jött. A rádióban (főleg a Szív küldiben) mindennap hallani, de egyebütt is, ahol népi muzsika szórakoztatja a nagyérdemű közönséget. A „Piros rózsák beszélgetnek" kezdetű alkotásról van szó.

Az előttem ismeretlen szövegíró azzal kezdi, hogy a nevezett piros rózsák bólingatva beszélgetnek, és azon töprengenek, mi lesz velük, hová jutnak, mely sarkára ennek a nagy világnak, ami helyes és reális, mert a virágokat csakugyan a sarkokon árulják. Eddig nincs is baj. Egy költőnek, pláne műdalköltőnek sok minden szabad, semmi akadálya, hogy a rózsák diskuráljanak. A baj csak ezután kezdődik. A rózsák ugyanis nagy dilemmában vannak a jövőt illetőleg: esetleg egy szép asszony keblére kerülnek, de nem ám akármilyen keblére, hanem *hókeblére,* de az is lehet, hogy a hókebel nem sikerül, akkor netán koszorúba fonják őket, és kiviszik egy temetésre, mégpedig egy *gyászos temetésre,* és az sincs kizárva, hogy esetleg netán éjfélkor, de még záróra előtt, egy szép lánynak adják őket.

Eddig a rózsák. Most átveszi tőlük a szót a költő, aki közli velünk, hogy *mert őneki rózsa kellett,* nem sokat zsenírozta magát, hanem levágott egyvégtibe száz rózsát. Itt a költő bizonytalanságban hagy bennünket: nem tudjuk, az ő tulajdonát képezték-e a nevezett rózsák vagy nem. Mert ha az ő rózsái voltak, akkor nem lehet kifogásolni. Egy költő, ha mást nem tud levágni, levág száz rózsát. Csak az a gyanús, hogy ezt éjjel cselekedte, amikor nem szokás rózsákat vagdosni. De ez esetben a költő nagy bátorságát nem lehet kétségbevonni, mert a bűntényt *egy holdas éjjel* követte el, mikor a tulaj megláthatta volna.

No mindegy, ezen ne akadjunk fel, ez nem a mi dolgunk, ez a rendőrség dolga. A költő a jogosan vagy jogtalanul szerzett rózsákat elküldi szíve választott hölgyének, akivel tegeződési viszonyban van. Egyúttal üzenetet is mellékel hozzá, de nem ám levélben, hanem a rózsák illatával és halkan síró muzsikával. Az illatot értjük, azt a rózsák szállítják ingyen és bérmentve, de honnan veszi a muzsikát? Ez a kérdés azért vetődik fel, mert a költő dicséretes őszinteséggel azt is bevallja, hogy ő nagyon szegény, egy vasa sincs, csak a rózsák, fekhelye feltehetőleg a strózsák. Mindebből kitűnik, hogy a költő nemcsak bátor és szerelmes férfiú, hanem könnyelmű fickó is, hiszen a jogosan vagy jogtalanul szerzett rózsákat darabonként két forinttal értékesíthette volna, és egy időre az eszpresszó-gondoktól megszabadult volna.

*

Most, mikor oly hevesen küzdünk a giccs ellen, honfiúi kötelességemnek éreztem kivenni részemet a nemes harcból, és felhívtam némely illetékesek figyelmét erre a dalra. Azt a választ kaptam, hogy nincs igazam. Azért mert valami népszerű, még nem giccs. Ezt kénytelen vagyok elismerni, bár én ezt így fogalmaznám meg: nem minden giccs, ami népszerű, de minden, ami giccs, népszerű, és éppen ezért veszedelmes.

Mit csinál ilyenkor az ember? A Ludas Matyihoz fordul:

*Ludas Matyi, te segiccs,**
Mert hogyha még ez se giccs,

akkor a fogfájós porcelán-kutya vagy a pamutgombolyaggal játszó cica sem az. Pedig igazán népszerűek.

Balázs Sándor

* a rím kedvéért

Leszakadt az ég

Szűr-Szabó József rajza

– Mondtam, hogy felfelé ne bíráljon!

Azok a szép nyári éjszakák...

Várnai György rajza

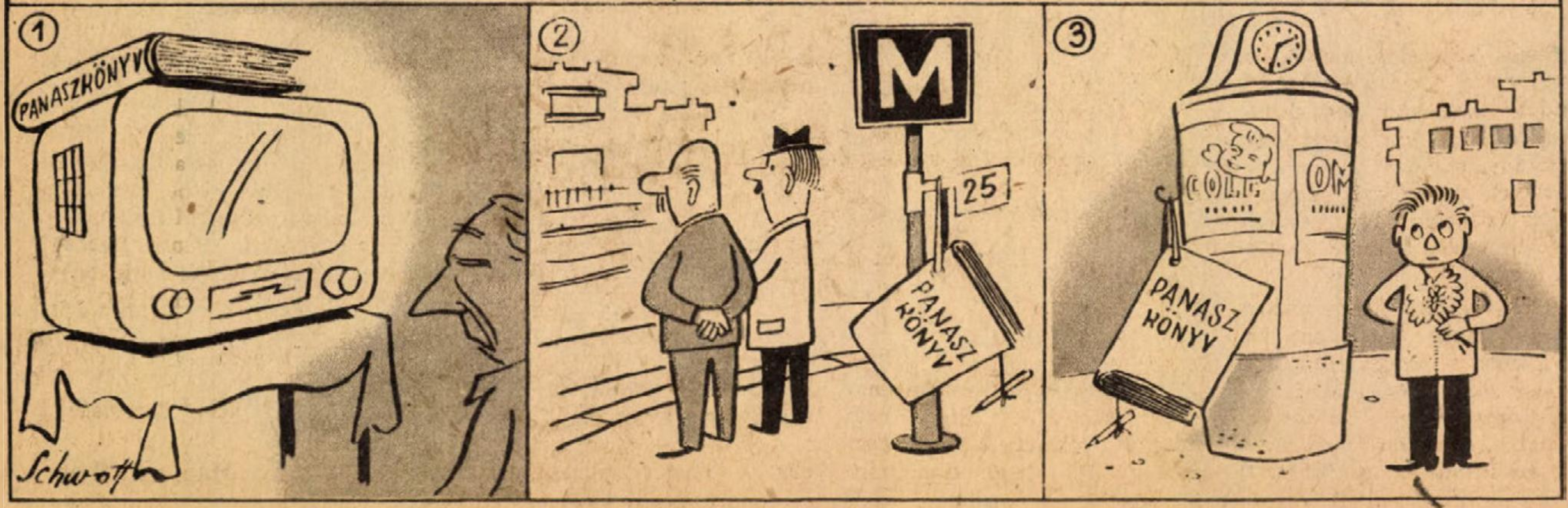

– Jó reggelt! Hagyják már abba!

Több panaszkönyvet!

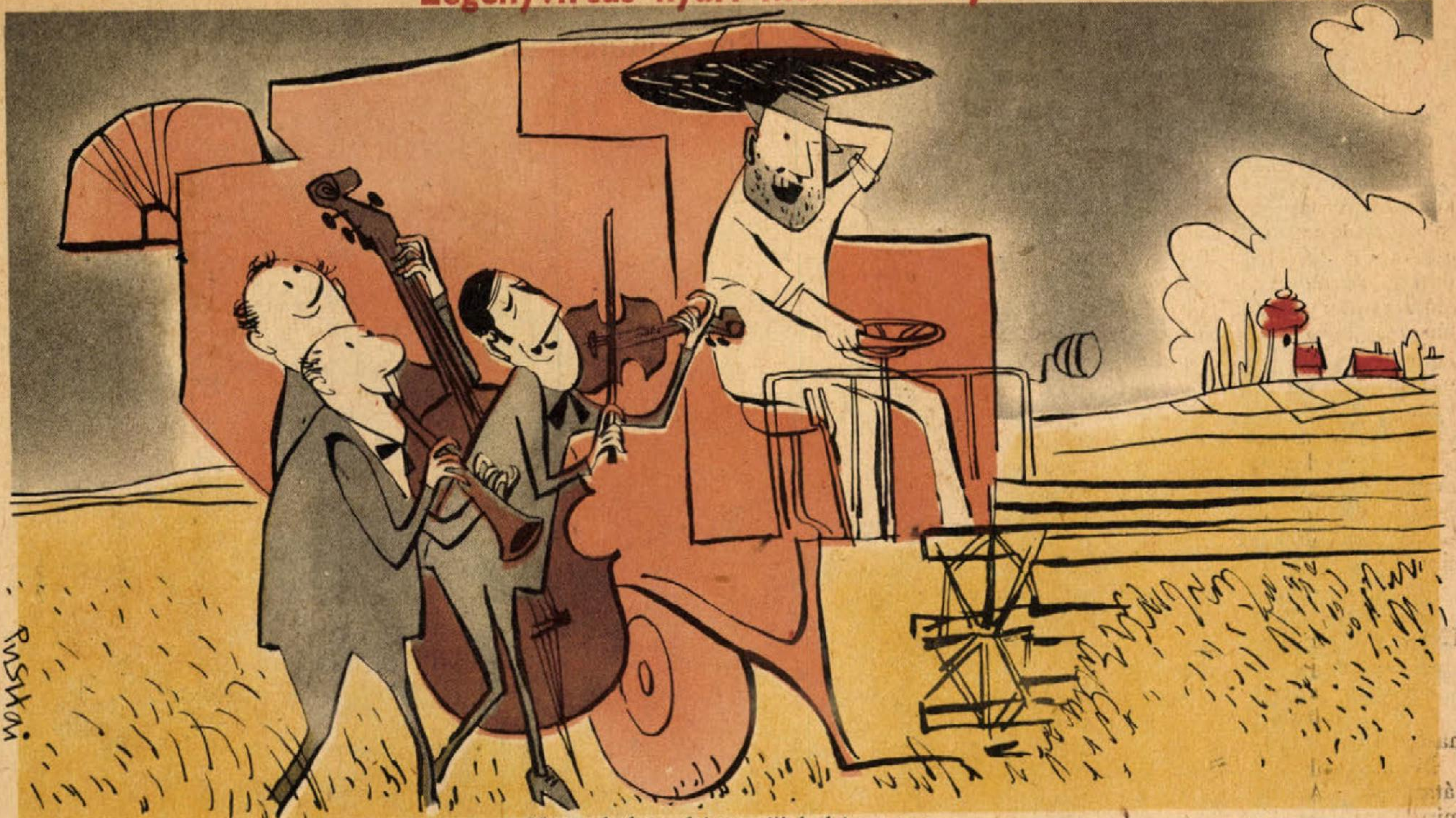
(Szerény javaslatunk)

Schwott Lajos rajza

Legényvirtus nyári munkák idején

Pusztai Pál rajza

– Nem aludtam három éjjel, három nap . . .

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

– Nekem még sohasem mondták pénztárnál, hogy menjek máshova, mert éppen váltás van . . .

Ismeri a minőséget

Gerő Sándor rajza

– Van friss zsemle?
– Most főzik, kérem, mindjárt puha lesz . . .

Író a mezőgazdaságban

A „Viaszérés" tsz-ben az elnök összehívta az újonnan érkezett írókat és művészeket, s vázolta előttük az irodalmi és művészeti tennivalókat. Helyeselte, hogy néhány hónapot a mezőgazdaságban kívánnak eltölteni, mert csak így tudják megfelelő művészi színvonalon feldolgozni az időszerű növényápolási kérdéseket. Válaszolt a hozzáintézett kérdésekre, majd megmutatta a vendégeknek az istállókat, a silókat, a baromfiudvart, a szecskavágó berendezéseket és a sertésfiaztatót. Az írók és művészek nagy érdeklődéssel figyelték a látnivalókat, jegyzeteket készítettek, elbeszélgettek a dolgozókkal és egymással, majd rövidesen munkához láttak.

Reymont már az első héten megírta a „Parasztok" című művét, amely a kétségtelen hiányosságok mellett is (a munkaegység kérdését még csak meg sem kísérelte felvetni) merész színekkel ábrázolta a paraszti életet. Móricz Zsigmond az első kapálás után megírta a „Sárarany"-t, majd a tarlóhántás alatt elkészült a „Boldog ember"-rel is. Vergilius szép pásztorénekeket írt, majd a földművelésről és az állattenyésztésről írt hasznos tankölteményt Georgikon címmel. Hesiodos is értelmes kis költeményt vetett papírra a mezei munkákról „Munkák és napok" címmel. Zolát is figyelmeztették, hogy bármennyire is izgalmas a Dreyfus-ügy, a mezőgazdaság még fontosabb a közellátás szempontjából. Zola hallgatott a jó szóra, és megírta a „Föld" című regényt.

De nemcsak az írók szorgoskodtak, hanem a zeneszerzők is. Beethoven sokat heverészett a mezőn, hallgatta a pásztorsíp hangját, majd hamarosan elkészült a hatodik szimfóniájával, amelynek a „Pastorale" címet adta.

Meg kell jegyezni, hogy nem mindenki maradt meg az élmények színhelyén. Shakespeare-t például rendkívül érdekelte, hogy az öreg, napbarnított Menyhért bácsi alaposan elagyabugyálta a feleségét, a szép Boriskát, mert azt gyanította, hogy Jancsival, a fejőgulyással csintalankodott. A brit költő sokáig foglalkozott ezzel a témával, majd megírta az Othellót.

Feleki László

Fő – a „Fő”

Pályám indulásának egyik legkellemesebb meglepetése a kolozsvári Kikaker-kávéházban ért. Nyolcnapos újságíró-jelölt (szakmai argóban: slapaj) lehettem, amikor a kávéház ifjú pincér-tanonca (akkor pikoló vagy elegánsan: boyfiú) „főszerkesztő úrnak” titulált. Anyagiakkal nem tudván viszonozni a magas előléptetést, ettől kezdve „főúrnak” szólítottam, ami vendéglátóipari szinten megfelel a főszerkesztői rangnak. Ebben az időben a fővárosban is mindenkinek kijárt a főszerkesztői vagy vezérigazgatói méltóság. A „doktor úr” volt a legalacsonyabb kávéházi rang, de ezzel csak azokat illették, akik nem végezték el a négy elemit.

Klasszikus-vicc őrzi a korszak emlékét: Beállít a törzsvendég a kávéházba. Hajlong a pincér:

— Ászolgája, vezérigazgató úr!

Gőgösen hangzik a felelet:

— Ne szólítson ezután vezérigazgatónak. Tegnap óta van állásom.

Mi adott aktualitást a régi lemezek lejátszására? Az a divat, hogy újabban mindenkit „fő”-nek szólítanak. Nincs olyan kezdő medikus, akit a páciensek ne nevezzenek ki „főorvos” úrnak. Mindenki „fő”. Ellenőr alig akad, főellenőr annál több. Kevés az agronómus, annál több a főagronómus. Félreértés ne essék, nem ezek a dolgozók követelik maguknak a címet, hanem az ügyfelek vagy barátok ajándékozzák minden ok nélkül az előléptetést. Rengeteg a főmérnök, főgyógyszerész, főtechnikus, főfelügyelő, főápoló, főtervező, főrendező.

A napokban az egyik hivatalban megkérdeztem:

— Hogy lehet bejutni a főigazgatóhoz?

Így válaszoltak:

— Erzsikét tessék megkérdezni, a titkárnőt. Ő a főajtónálló.

Akkor azt hittem, nincs ennél cifrább fő-titulus. Tévedés. Másnap a déli nyüzsgésben összeakadtam Erzsikével a belvárosi cukrászdában.

— Mi ez, iskolakerülés? — kérdeztem.

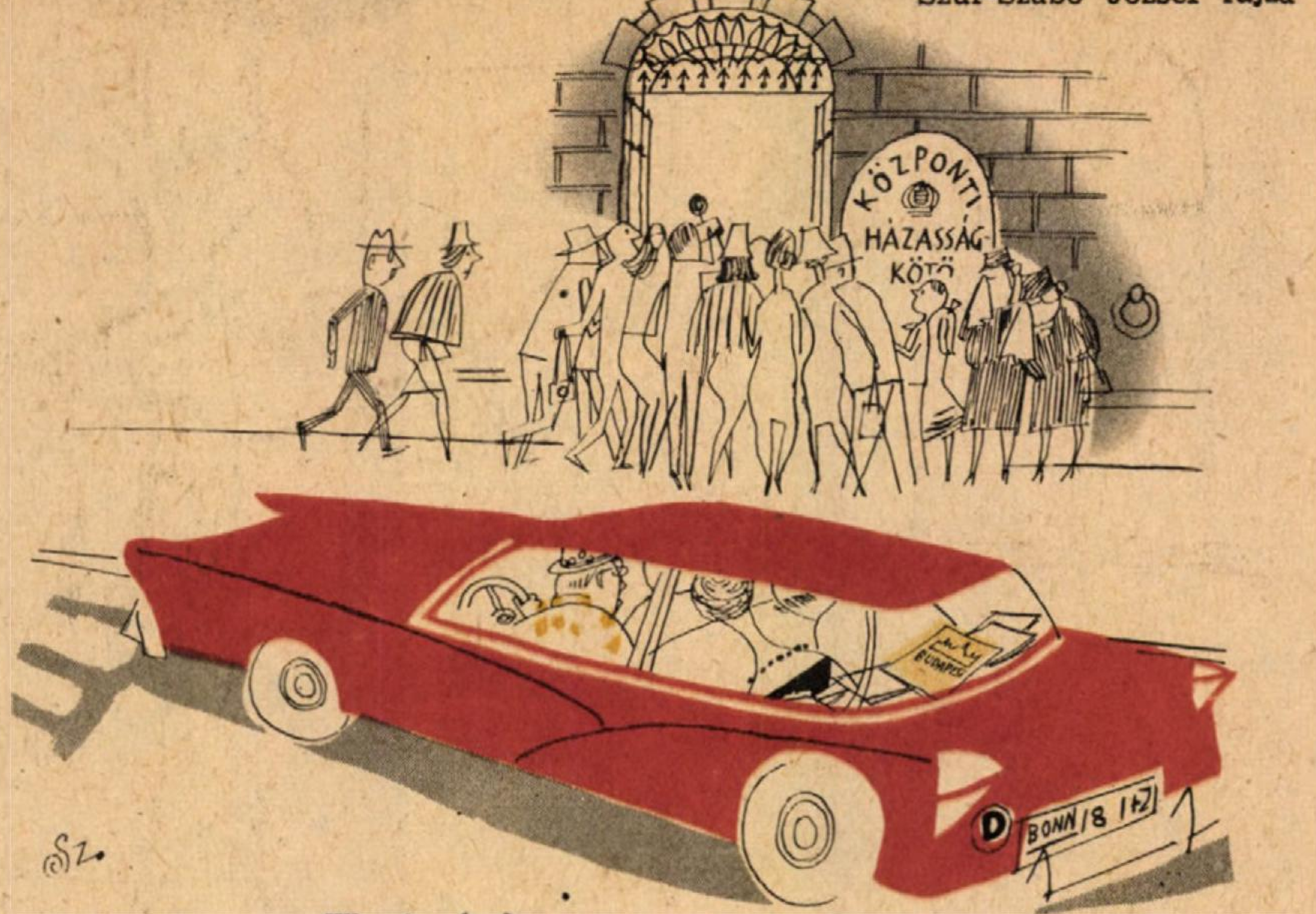
Mire büszkén válaszolta:

— Igazoltan lógok. Szabad délelőttöt kaptam a fő-főnöktől.

Stella Adorján

Egy nyugati lap előfizetője Pesten

Szűr-Szabó József rajza

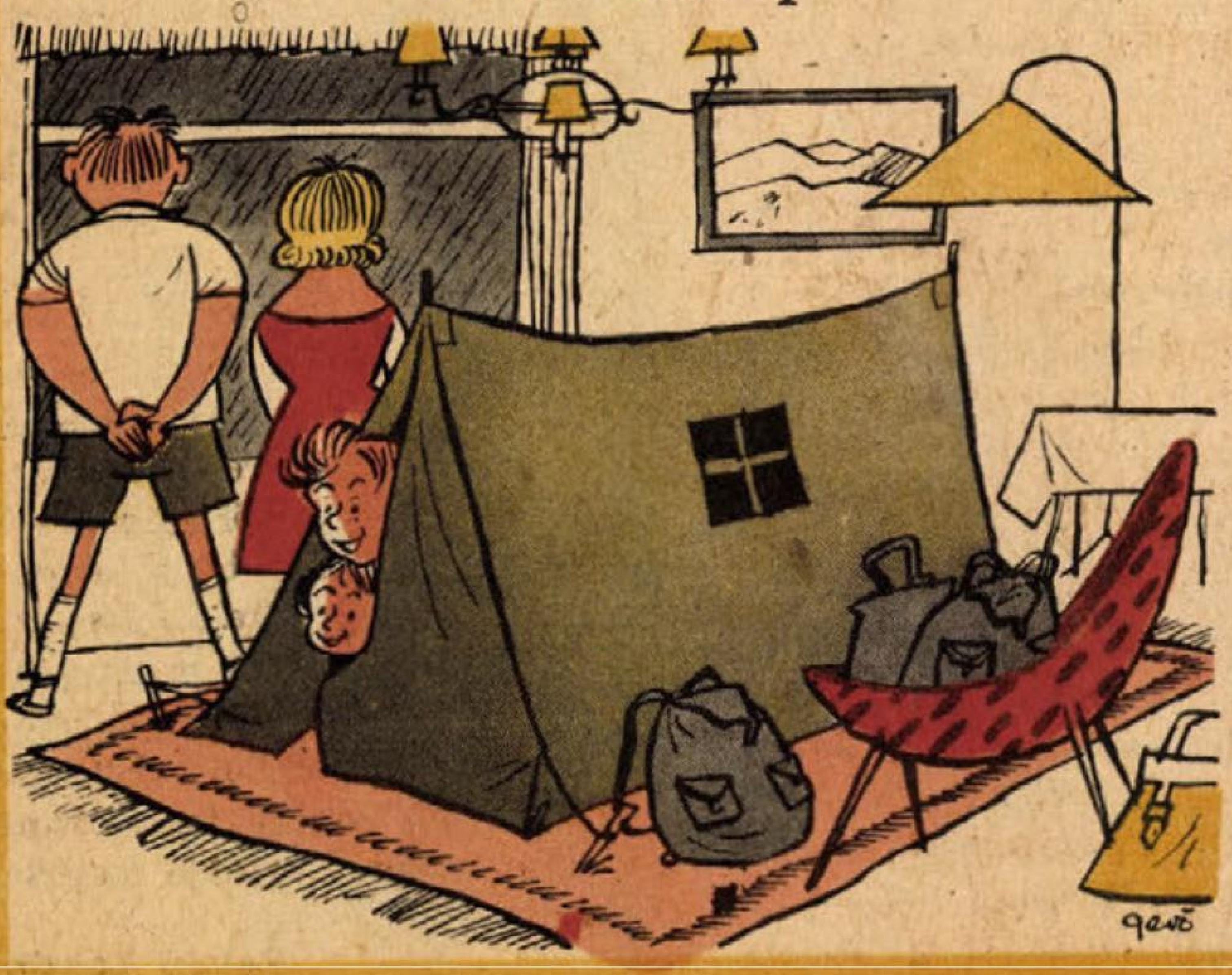
– Was ist das?
– Úgy látszik, éppen bilincsbe vernek valakit...

Helyi járat

Hegedűs István rajza

Esős vasárnap

Vihar után

– Viharkár?
– Igen, családi vihar.

Gerő Sándor rajzai

Le a bürokráciával

Különleges étel

A napokban betértem az V., Bajcsy Zsilinszky úti „Vadásztanya” étterembe. Az udvarias felszolgáló elémtette az étlapot, mely számtalan ínycsiklandó fogást kínált.

Ám, nekem bizarr ötletem támadt. (Talán a szeszélyes nyári időjárás hatása.) Így szóltam:

– Kérek két tojásból rántottát.

– Sajnos, nem tudok hozni – válaszolta szomorúan a pincér kartárs.

– Miért? – kérdeztem kötözködően –, hiszen az étlapon háromféle tojásétel is szerepel, úgy mint, sült szalonna tojással, habart tojás és gomba tojással.

– Sajnos, még sem tudok rántottát hozni – ismételte kétségbeesetten.

Villámgyorsan fontolóra vettem, mi minden kell egy tojásrántotta elkészítéséhez. Megkérdeztem:

– Tojás van a konyhán?

– Van, kérem, korlátlan mennyiségben.

– Kevéske zsír van?

– Van.

– Csipetnyi só akad?

– Akad.

– Akkor mi hiányzik még, hogy megkapjam a rántottát?

– Nincs rá kalkulációnk – felelte megtörten a felszolgáló. Ami magyarul annyit jelent, hogy az étteremben nem állapították meg a tojásrántotta fogyasztói árát.

Jó vicc!

Galambos Szilveszter

Olvasóink leveleiből

Fülöp György rajza

Pillanatfelvétel Kaposvárról

Virágos Kaposvár híven őrzi régi elnevezését. Az idén is 156 000 palántát ültettek el a város különböző részein. De nemcsak a parkok virágoznak Kaposvárott . . .

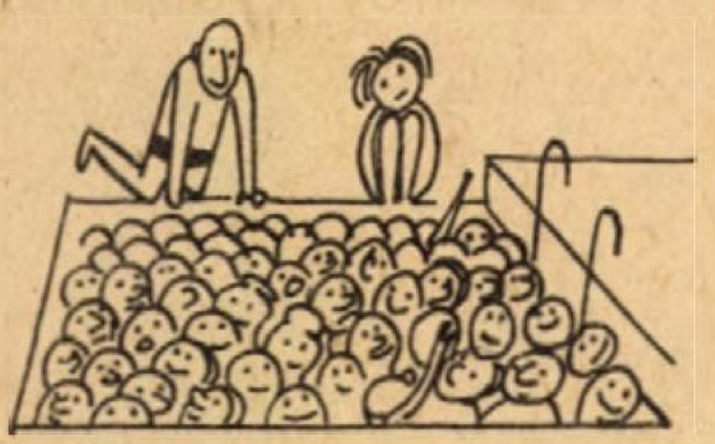
Virágzik a baromfikeltető üzem is, ahol hetenként harmincezer parányi csibe bújik ki a tojásból. Megnéztük az újszülötteket. Vígan sütkéreztek a napon. Nem csodáljuk: hiszen a termelési terv szerint rövidesen egészen ifjú korukban sültcsirke lesz belőlük . . .

A Latinka Sándor Tsz-ben harminc forint munkaegységelőleget fizettek a tagoknak.

Voltak, akik nem érdemelték meg — mondják Kaposvárott —, mert az illetők „betegszabadságuk” alatt vígan dolgoztak — máshol.

A szokolaberki részen sportkombinát épül, nagyméretű stranddal. A mostani strand olyan kicsi, hogy szinte alig látni a vizet a sok fürdőzőtől.

Két fiatalember áll mellettünk a kőparton.

— Min töprengsz? — kérdezte az egyik.

— A kombinátón. Azt próbálom kikombinálni, hogy hol juthatnék most itt be a vízbe...

Az Arany János utcán át igyekeztünk a záróra előtt a strandhoz. Majdnem elkéstünk, mert az Arany János utca új, vendégmarasztaló burkolatába szinte beleragadt a cipőnk. Egyesek szerint hígra sikerült az aszfalt, mások szerint nagy a kánikula. Szerintünk az egyeseknek van igazuk . . .

(sti)

Alul vagy fölül...

Abonyban nagyon szeretik a sportot. Éppen ezért a község vállalta, hogy saját anyagi forrásból új sportpályát épít — csak a tervek elkészítését kérték a megyei sporttanácstól. Nagynehezen meg is kapták, de ugyancsak szerencsétlenül jártak vele. A tervet ugyanis előbb jóvá kell hagynia a fölöttes hatóságnak. Ez eddig rendben is volna. A járási tanács azonban nem hajlandó foglalkozni a tervdokumentációval, mondván, hogy kivitelezésének költsége *fölül* van azon az értékhatáron, amelyen belül ő még illetékes. A megyei tanács sem hajlandó foglalkozni a tervdokumentációval, mondván, hogy kivitelezésének költsége *alul* van azon az értékhatáron, amelyen belül ő az illetékes . . .

Az abonyi sportolók tehát ahhoz a peches ökölvívóhoz hasonlatosak, aki nem versenyezhet, mert átesett a súlyhatáron, csak még azt se tudják, hogy hízniuk vagy fogyniuk kellene-e . . .

(d—i)

Az érdekeltek hozzászólnak

„Utas fizess!” című bírálatuk jogos. A gépkocsivezető tévesen értelmezte a forgalmi utasítást. A fuvardíjat visszatérítjük.

Főv. Autótaxi V. Forg. Főoszt.

„A Balaton két oldala” címen közölt bírálat jogos. Mindkét üzlet (Szabadság étterem, Béke cukrászda, Székesfehérvár) vezetőjét írásban figyelmeztettük, hogy fokozottabb gondot fordítsanak a vendégek kiszolgálására, és a nyári szezon idején — az átutazó forgalomra való tekintettel — bőséges készletekkel és megfelelő választékkal várják a vendégeket.

Városi Tan. VB. Keresk. Oszt. Székesfehérvár
***Mezősi Béla* oszt. vez.**

Bor nincs . . .

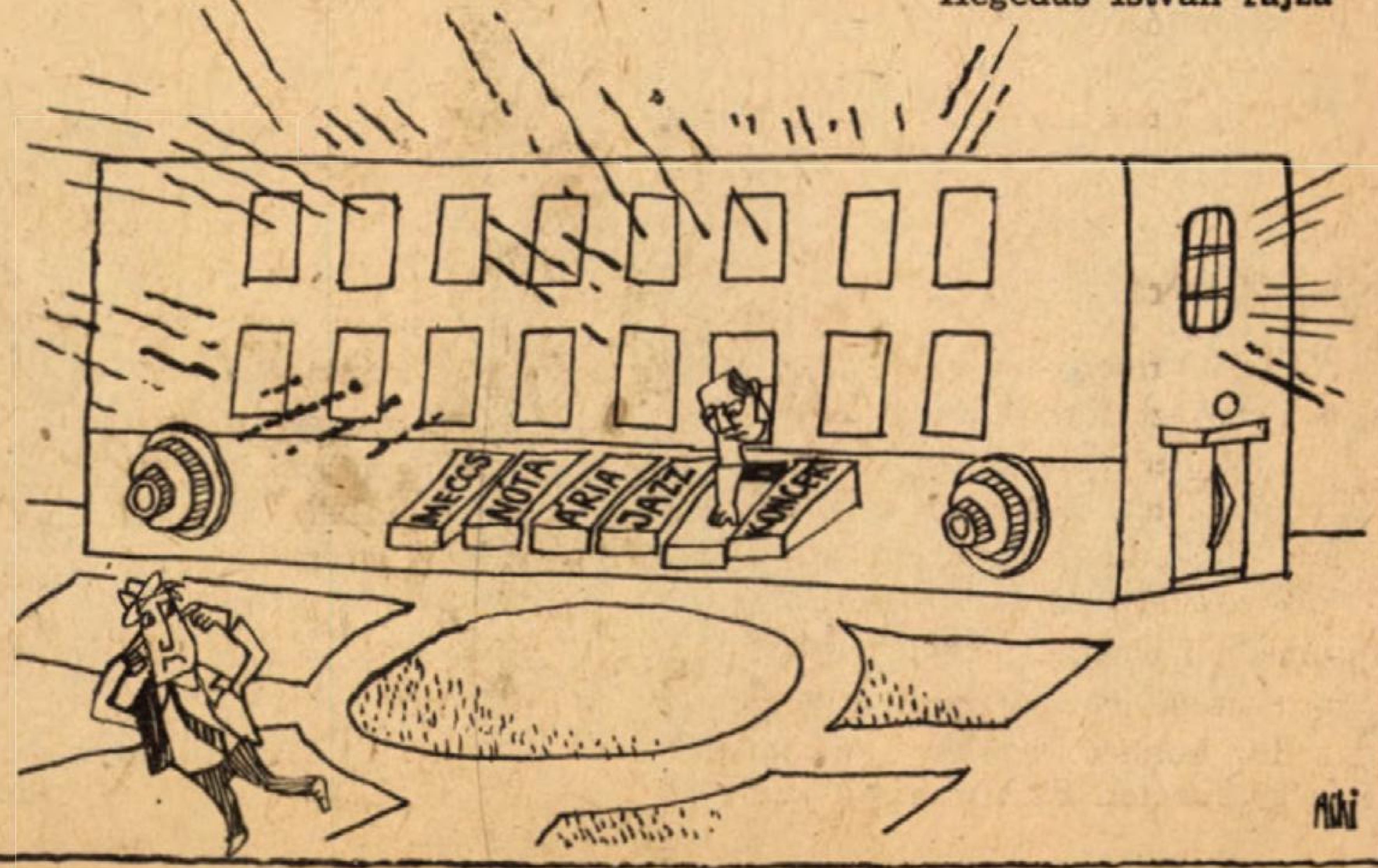
Schwott Lajos rajza

– Csak almalé, málnalé és halászlé van . . .

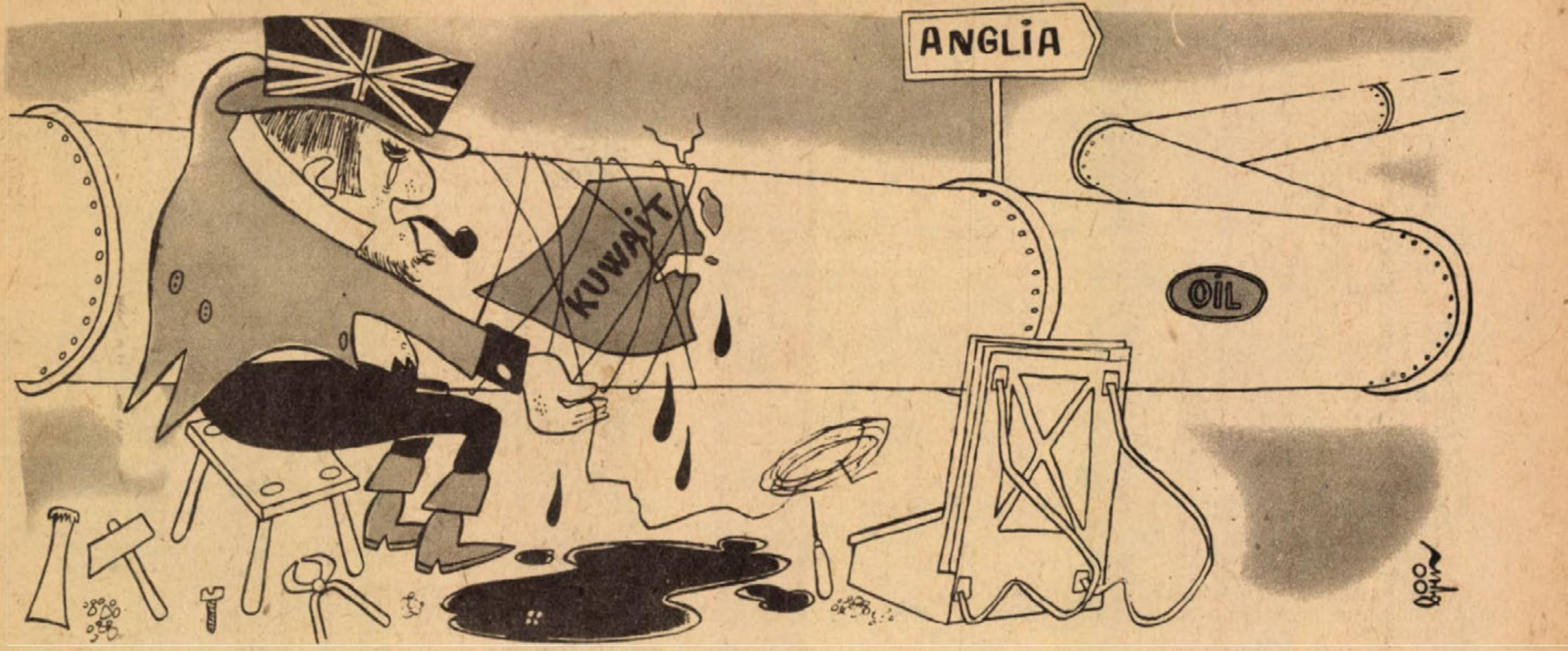
Zajos háztömb

Hegedűs István rajza

Drótozgatunk, foltozgatunk...

Balázs-Piri Balázs rajza

Ezt olvastuk

A mértan diadala

Az Esti Hírlapból értesültünk arról, hogy sikerült megoldani a kör négyszögesítését. A moszkvai filmfesztiválról szóló cikkben olvashatjuk ugyanis: „A kör alakú vetítővászon 30 méter hosszú és 13 méter *magas*".

Újítás a javából

Az Újítók Lapjában egy érdekes találmány – zuhanyfürdő – leírásával találkoztunk: „A zuhanyfürdő-fülke 1,90 méter magas és 0.70 méter átmérőjű hengerből áll, melynek nyitott felső. részén zuhanyrózsa van elhelyezve, melyen át a fülkébe lehet jutni".

A zuhanyfürdő gondolata tetszetős, de a fülkébe való bejutás egy keskeny csövön, majd a zuhanyrózsán keresztül kényelmetlennek tűnik. És vajon hol lehet kijutni ebből a fürdőből? Csak nem a lefolyón át?

Mekkora a II. kerület?

Egyik riportjában a Népszabadság azt írta, hogy a második kerület területe 36 000 négyzetkilométer. Másnapra a riporter rájött, hogy Budapest második kerülete mégiscsak kisebb, mint a Dunántúl, helyreigazítást tett közzé, mely szerint a második kerület területe 36 000 négyzetméter. Ez viszont túl kevés, ennél még a Vérmező is nagyobb.

Az igazság: a második kerület területe 36,3 négyzetkilométer. Elsőre azonban nem könnyű ezt eltalálni.

A szintetikus kémia új vívmánya

Luciferint, a János bogarak világító anyagát állították elő mesterségesen a baltimorei vegyészek – írja a Népszava. El is magyarázza, hogy egyetlen gramm Luciferin előállításához kétmillió rovarból vonták ki a világító-anyagot. Ha a vegyészet tudománya továbbra is ilyen meglepően fejlődik, hovatovább megérjük majd, hogy tehéntejből állítanak elő mesterséges vajat.

Fölösleges keresztelő

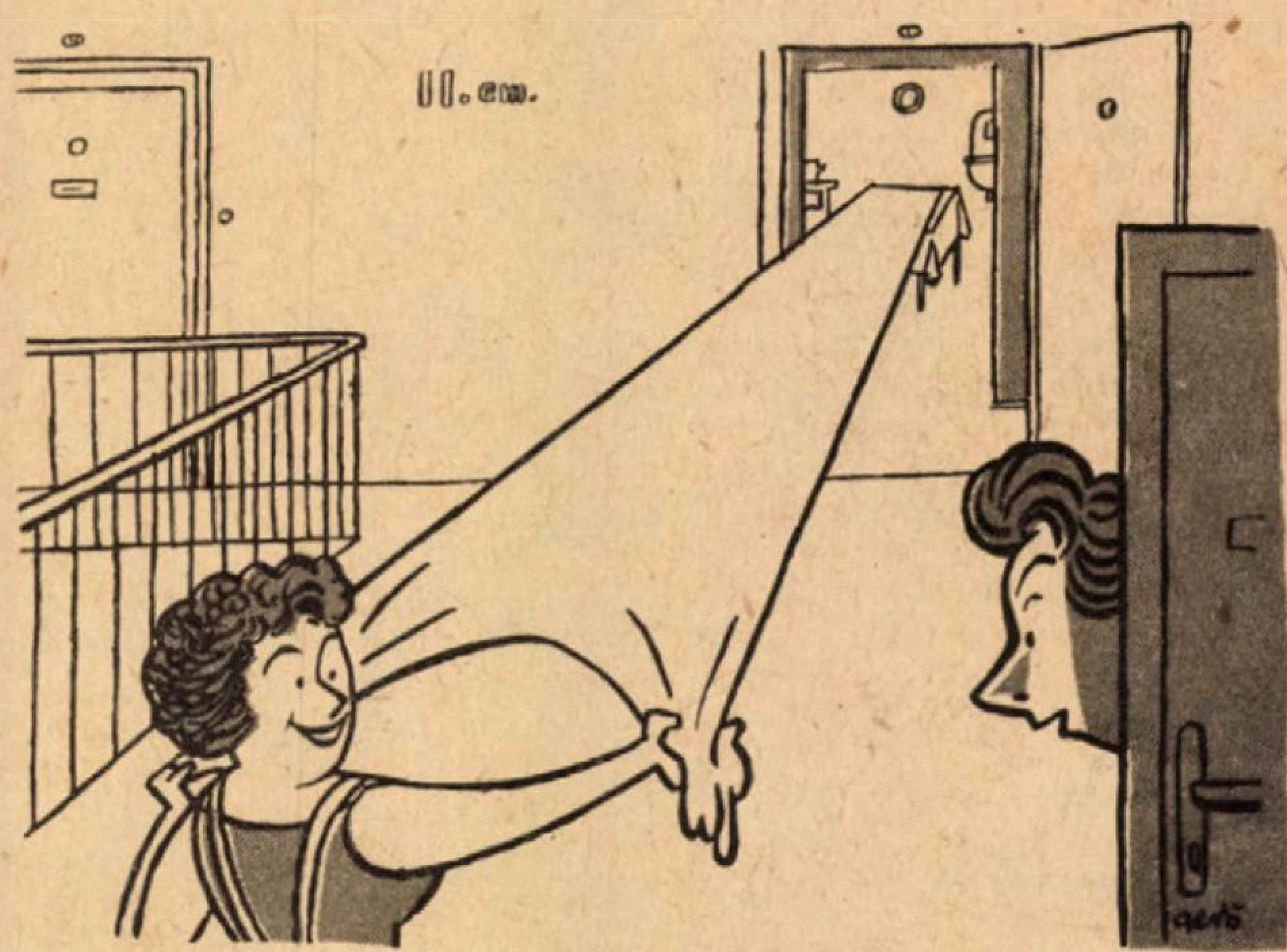
A Népszabadság hírül adta, hogy „utcanevet kapott Egerben Kovács Jakab felnémeti kovácsmester, az 1552. évi várostrom egyik hőse".

Vajon mi hasznát veszi egy utcanévnek a XVI. században élt egri vitéz, különösen azután, miután volt már becsületes neve? Helyesebb lett volna az ő nevét adni oda az egri utcának.

Dr. Argus

Itt az új liszt!

Gerő Sándor rajza

– Remek az idei rétesliszt, szomszédasszony!

Szabadtéri esztrád

Várnai György rajza

– Nem tudom elviselni a közönség szenvedését, nyakukra küldök egy kis zivatart...

Megnyílt a balatoni szabadegyetem

Mészáros András rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.3605 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.